

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **JUDr. J. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č. j. 1197/2018-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 1. 2020, č. j. 16 A 15/2020 – 10,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ve věci žádosti žalobce o povolení obnovy blokového řízení, kterou v prvním stupni zamítla Městská policie hlavního města Prahy. Krajský soud v Ústí nad Labem napadeným usnesením postoupil věc Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému dle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V projednávané věci je správním orgánem, který vydal rozhodnutí v prvním stupni, Městská policie hlavního města Prahy, jež sídlí v Praze 10, tj. v obvodu Obvodního soudu pro Prahu 10 vymezeném v bodu 10 přílohy č. 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). K projednání žaloby je proto podle bodu 1 přílohy č. 2 zákona o soudech a soudcích ve spojení s § 9 odst. 1 téhož zákona místně příslušným Městský soud v Praze.

[2] Proti napadenému usnesení brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Namítá, že vzhledem k situaci, kdy bude nutné vyslechnout svědka ve věci a provést další úkony, je z hlediska hospodárnosti vhodné, aby řízení proběhlo u Krajského soudu v Ústí nad Labem.

[3] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[5] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. *nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv tobo, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti.*

[6] Jak správně uvedl krajský soud, rozhodnutí v prvním stupni ve věci, v níž se stěžovatel domáhá ochrany, vydala Městská policie hlavního města Prahy, která sídlí v Praze, kde má zároveň působnost. Její sídlo přitom patří do obvodu Městského soudu v Praze (srov. citovanou Přílohu 2 a Přílohu 4 zákona o soudech a soudcích).

[7] Tyto závěry ostatně stěžovatel ani nenapadá, domnívá se však, že by bylo z hlediska hospodárnosti vhodné, aby řízení proběhlo u Krajského soudu v Ústí nad Labem. I pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnost z hlediska jejího obsahu zároveň vyhodnotil jako návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu, důvody pro takový postup v posuzovaném případě dány nejsou.

[8] Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. *Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.* Obecná místní příslušnost soudu je zásadou základní, jež je odrazem ústavně zaručeného práva na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Případná delegace příslušnosti jinému soudu je výjimkou z tohoto pravidla, kterou je třeba vykládat restriktivně (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 – 26, č. 305/2004 Sb. NSS).

[9] Stěžovatel v žalobě navrhl výslech jednoho svědka, který má bydliště v Děčíně. Bylo by předčasným nyní předpokládat, že krajský soud návrhu na provedení výslechu svědka vyhoví, nelze to ovšem ani vyloučit. Pokud však soud rozhodne výslech svědka provést, je svědek podle § 126 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, povinen se dostavit k jednání soudu a oproti tomu je oprávněn požadovat náhradu ušlého výdělku a hotových výdajů spojených s poskytnutím svědecké výpovědi (§ 58 s. ř. s.). Krajský soud v Ústí nad Labem je pak sice z místa bydliště navrhovaného svědka blíže než místně příslušný Městský soud v Praze, vzdálenost a dopravní dostupnost mezi oběma soudy však nečiní zásadní překážku pro hladký průběh řízení před soudem místně příslušným.

[10] Pro úplnost je možné upozornit také na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. Nad 42/2018 – 32, podle něhož ani „bydliště tří svědků mimo obvod místně příslušného soudu není samo o sobě natolik výjimečnou skutečností, aby vyloučila zásadu zákonného soudce dle čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, proto nejsou vdané věci dány podmínky pro delegaci vhodnou“.

[11] Napadené usnesení tak není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu